

Efter en god Times Kørsel naaede de Festpladsen: en Grønning i Bunden af en prægtig Skovkedel. Her var Læ, og Solen flimrede gyldent over Græsset. Et Par Hundredé Landboere — Mænd og Kvinder — stod opstillet foran en flagsmykket Talerstol, og man var allerede begyndt at synge. Det herskabelige Køretøj vakte en vis Opsigt i Forsamlingen, men nogen udpræget Ærefrygt var der dog ikke at spore, — ja Hofjægermesterens langbenede Skikkelse i den junkerlige Spændejakke og med Urhanelyren i Hatten syntes endda at vække nogen Munterhed hist og her, mens han førte sine Damer op til nogle Siddepladser umiddelbart foran Talerstolen, der var forbeholdt Egnens Udvalgte.

Per holdt sig tilbage. Han var bleven lidt betuttet ved Synet af denne store Almueforsamling og vilde ikke ind i Mylret. Han saae Justitsraaden rejse sig forude og hilse paa Hofjægermesterens. Ogsaa Pastor Blombergs brune Plyshat og hans Kones højtbaarne Hoved opdagede han derhenne paa Bænkepladserne. Derimod søgte han forgæves Frøken Inger og hendes Veninder. De var ikke noget Sted at se, og det skuffede ham dybt.

Da saae han Hofjægermesterinden vende sig lidt til Siden og nikke op mod Skovskrænten, og her fik han nu Øje paa tre unge, sommerklædte Kvindeskikkelser, der havde anbragt sig deroppe som paa et Pulpitur.